La festa no acaba amb final feliç

L´afició del Girona respon a la crida i porta un miler llarg de seguidors a Tarragona per donar suport a l´equip ?El públic local celebra una victòria vital per a la salvació amb crits de «Lugo, Lugo»

La festa no acaba amb final feliç

«Hem vingut a acomiadar-nos de la Segona Divisió!», cantaven un munt d´aficionats del Girona, a ple sol, a peus del Nou Estadi. Eren les 4 de la tarda, quedaven encara un parell d´hores, però d´ambient n´hi havia ja moltíssim. Era el dia. Havia de ser-ho. Per això, un miler llarg de seguidors blanc-i-vermells s´havien desplaçat fins a Tarragona. Amb cotxes particulars o els autobusos que el club havia posat a disposició. A mig matí, ben d´hora o poc abans del derbi. La qüestió era ser-hi, però sobretot fer-se notar. Ajudar l´equip, animar-lo. L´ascens estava a tocar i al camp del Nàstic s´hi havia de ser. De deu va ser el seu comportament; sempre al costat dels jugadors, rebent l´autocar de la primera plantilla amb tots els honors, xalant amb el gol de Maffeo i no abaixant el cap quan les coses es van torçar.

Al migdia, el Serrallo semblava la Rambla de Girona. Molta samarreta blanc-i-vermella, un munt de bufandes i banderes i bon amient. Els que més aviat havien arribat a Tar ragona van deixar-se veure per les zones més turístiques de la ciutat, fent un arròs o qualsevol àpat, abans d´enfilar cap al camp. D´altres van preferir anar directes al Nou Estadi; alguns d´ells, fent encara cua per alguna entrada durant una bona estona, emportant-se una petita decepció quan se´ls va notificar que no n´hi havia i havent-se de buscar la vida per poder entrar al camp. Al mateix moment i mentre el munt de periodistes i treballadors dels mitjans de comunicació esperaven (i desesperaven) tot veient com aconseguir una acreditació es convertia en una missió gairebé impossible, els número d´aficionats gironins s´anaven acumulant. Crits i un munt de càntics, barrejant-se amb els aficionats del Nàstic. L´èxtasi va arribar a 20 minuts per les 5 de la tarda, quan l´autocar del Girona feia acte de presència. L´esclat va ser immediat. El vehicle, a pas de tortuga, va avançar com va poder entre la munió de seguidors, que cantaven al seu pas fent volar les bufandes. La tarda prometia.

I semblava no decebria. Després d´animar sense descans al llarg de tot l´escalfament, els gironins es van fer notar a la tribuna alta on se´ls va ubicar sobretot quan Maffeo va marcar el 0-1. No era l´única zona on se´ls podia trobar, n´hi havia repartits per bona part del camp. Com en un dels córners, on es van ubicar els familiars i amics dels jugadors i directius, així com també tots els futbolistes que no havien acabat entrant a la convocatòria. Allà s´hi podia veure entre d´altres els expresidents Francesc Rebled i Patxi Otamendi (aquest últim va acabar ocupant una altra localitat), o les parelles d´un munt de jugadors del primer equip. Tots ells, o la majoria, van animar fins al final, patint amb els gols en contra que anaven caient i mossegant-se la llengua cada vegada que els aficionats del Nàstic (no pas la majoria, però una bona part) arrencava a cantar al crit de «Lugo, Lugo!», dirigia un catàleg d´insults a tort i a dret o se´n reia del resultat tot entonant una cantarella: «Aquí no puja ningú!».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/29/festa-no-acaba-final-felic/848852.html?utm_source=rss